

Jean-Pierre DE RUDDER

Bisschoppelijk vicaris

Kanunnik Jean-Pierre DE RUDDER stond aan de wieg van de persdiensten van het bisdom Brugge en van de bisschoppenconferentie van ons land. Onlangs werd de bisschoppelijke vicaris voor het tijdelijke van het bisdom Brugge benoemd tot voorzitter van de Raad van Bestuur van de NV Halewijn, vooral gekend als drukkerij van uw parochieblad *KERK & leven*.

‘Ik ben slechts één schakel in de ketting’

Ilse VAN HALST

Gezegd met een gezonde nieuwsgierigheid, is de man die me ooit onder zijn vleugels nam als stagiaire, voortdurend op zoek naar nieuws. Zelden evenwel kon een journalist Jean-Pierre DE RUDDER ertoe verleiden meer informatie prijs te geven dan hem lief was. „Als je bepaalde zaken weet, moet je verantwoordelijk omgaan met die kennis. Zodra die informatie voorhanden is, moet je ze voor iedereen tegelijkertijd openstellen. Hierbij mensen bevoordelen werkt contraproductief.”

–Uw interesse voor de media loopt als een rode draad door uw leven. Was het een kinderdroom om in de mediawereld aan de slag te gaan?

Ik wilde priester worden om me in te zetten voor het evangelie en de Kerk. Over de manier waarop had ik geen uitgesproken idee. Ik zou wel zien. Het vervolg was dan ook een verrassing. In 1969 kreeg ik een telefoontje van de toenmalige bisschop van Brugge, mgr. De Smedt. „Het schijnt dat u ideeën hebt over een persdienst”, zei hij. Ik viel uit de lucht, maar ging op zoek naar informatie. Ik was immers van mening dat ik niet zelf moest uitvinden wat reeds voorhanden was. Ik haalde de mosterd bij de Canadese bisschoppen.

Tot dan werd de Blijde Boodschap verkondigd en gepredikt. De grote vraag werd nu hoe de Kerk informatie kon verspreiden over die boodschap. Waarbij de achterliggende idee was dat een goede pastoraal altijd begint met goede en correcte informatie. Informatie waar geen ruis op zit, en waar men ook geen ruis op zet. Alles draait erom of men bereid is te informeren en dat te doen met een zekere transparantie.

–Waarom schoten eind jaren 1960 plotseling persdiensten uit de grond als paddestoelen?

Persdiensten zijn een vrucht van het Tweede Vaticaans Concilie. De persbelangstelling voor het concilie leidde tot heel wat vragen naar communicatie en informatie. De Kerk was bovendien duidelijk bereid tot meer openheid. Kwamen daarbij steeds nieuwe mogelijkheden en technologieën op vlak van communicatie. Het ontstaan van de persdiensten moet je in die veranderende tijdsomstandigheden situeren.

In 1970 werd ik naar Brussel geroepen om de persdienst van de bisschoppenconferentie uit te bouwen. Een nieuwe verrassing. Samen met Hubert Pirlot, mijn Franstalige collega, vormde ik 25 jaar lang een tweespan. Een boeiende tijd, soms ook stresserend, omdat je zo gedreven leeft. De synodes in Rome en de pausbezoeken aan ons land waren hoogtepunten. De perszaal die we op poten zetten bij de eerste komst

van Joannes-Paulus II in 1985 werd door de Spaanse krant *El País* geloofd als één van de meest doeltreffende destijds.

Wat niet wil zeggen dat de Kerk voorheen niet meespeelde in de media. Je had de katholieke bibliotheken, de films die de Katholieke Filmliga verspreidde, de katholieke uitzendingen op radio en televisie, het katholieke persagentschap CIP.

„Zoals niemand honderd meter zal lopen in twee seconden, kan ook niemand een zinnig woord zeggen in twee seconden”

–Vandaag maken nieuwe communicatiemiddelen zoals Facebook en Twitter furor. Hoe belangrijk zijn ze voor de Kerk?

Het instrumentarium dat op een bepaald moment voorhanden is, moet je gebruiken, wil je bij de tijd blijven, maar op een verantwoorde manier. Het komt er op aan met deze middelen je boodschap op de beste manier door te geven. Maar je mag niet de fout maken te menen dat de toekomst van de Kerk afhangt van Twitter of Facebook. Het spreekt voor zich dat dit ook aangewezen kanalen zijn om jongeren te bereiken, maar uiteindelijk komt het altijd opnieuw aan op de inhoud van je boodschap. Het feit zelf dat je op internet aanwezig bent, volstaat nooit om de ander te bereiken. Je moet ook een boodschap brengen die de ander aanspreekt.

Tegelijk stel ik vast dat de communicatiemiddelen zo sterk en snel evolueren, dat we misschien eens moeten nadenken over een ‘ecologie van de media’. Een beetje regen of zonneschijn zijn goed, maar een tsunami of een hittegolf is erover. De Kerk deinst er zeker niet voor terug deze communicatiekanalen te gebruiken. De grote uitdaging is misschien wel hoe ze goede en

Jean-Pierre De Rudder maakt graag gekscherend zijn punt. © Violet Corbett Brock

degelijke boodschappen zoals de encycliek van paus Benedictus over sociale aangelegenheden op één internetbladzijde kan brengen zonder de kern ervan te verraden. Want vandaag mag nieuws niet te lang en niet te moeilijk zijn, of de mensen haken af. Het is zoals de wereldrecordtijd in de atletiek. Vroeger kreeg je één minuut om iets uit te leggen, dan dertig seconden en nu moet je iets gezegd krijgen in tien luttele seconden. Hoeveel marge zit er nog op? Zoals niemand honderd meter zal lopen in twee seconden, kan ook niemand een zinnig woord zeggen in twee seconden.

–In 1995 werd u benoemd tot vicaris van het tijdelijke in het bisdom Brugge. Meteen werd u lid van de Raad van Bestuur van de NV Halewijn, waarvan u onlangs voorzitter werd. (Grinnikend) Ze hebben mij aangeduid als vrijwilliger.

–Kerntaak van de NV Halewijn is het drukken en verspreiden van het parochieblad. Met een dalend aantal kerkgangers en bijgevolg ook al-

maar minder abonnementen ziet de toekomst er niet rooskleurig uit. Hoe daarop reageren?

De opdracht bestaat erin het bedrijf en het parochieblad bij de tijd te houden. Hoe houden we het blad, dat van cruciaal belang is voor de Kerk en de geloofsgemeenschap in Vlaanderen, performant? Hoe zal de samenwerking met de parochies, die toch de dragende gemeenschappen zijn van het parochieblad, verlopen? De samenwerking met parochies en talloze vrijwilligers die zich dag in dag uit voor dit blad inzetten, maakt net de kracht uit van *KERK & leven*.

Momenteel wordt de restyling die het blad enkele maanden geleden kende, doorgevoerd tot in de parochies, soms met onwennigheden. Dat vraagt heel wat aanpassingen van onze lokale mensen. Maar uiteindelijk ontdekken ze dat de vernieuwing zijn vruchten afwerpt en de lezers de vele inspanningen waarderen. Dat is mijn verdienste niet, maar die van een hele ploeg, van redacties over lay-outers en drukkers tot vrijwilligers ter plekke. Ik ben slechts één schakel in de hele ketting.